U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **A. T.**, zastoupeného JUDr. Davidem Heryánem, advokátem se sídlem v Praze 2, Uruguayská 17, za účasti **Ministerstva vnitra,** odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 26. 1. 2006, č. j. 54 Az 1/2005 - 34,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále také „správní orgán“) ze dne 23. 9. 2005, č. j. OAM-2921/VL-10-P07-2004, jímž nebyl stěžovateli dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a zároveň bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany formou azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany

je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti nejprve zmiňuje důvod přijatelnosti své kasační stížnosti, který spatřuje v tom, že krajský soud se neřídil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, aniž by ve svém rozsudku řádně zdůvodnil, proč tak neučinil. Rozhodnutí krajského soudu tak podle stěžovatelova mínění nesplňuje požadavek předvídatelnosti soudního rozhodování a porušuje rovněž princip legitimního očekávání. Věcně stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž z obsahu kasační stížnosti ovšem vyplývá, že má na mysli nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Již v žalobě poukázal na skutečnost, že správní orgán argumentoval Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod – a na jejím základě vydanými rozhodnutími Evropského soudu pro lidská práva – k jeho tíži. Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že judikaturu Evropského soudu pro lidská práva aplikoval správní orgán správně, když pouze použil právní věty k výkladu zákonných pojmů. V obecné rovině se stěžovatel s tímto právním závěrem ztotožnil, avšak v projednávané věci jej odmítl, neboť dle jeho názoru správní orgán o tuto judikaturu opřel celý výrok svého rozhodnutí o nevztažení překážky vycestování. Stěžovatel takto usoudil, neboť po výkladu zákonných pojmů již dle jeho tvrzení v rozhodnutí správního orgánu nenásledovala žádná vlastní úvaha porovnávající judikaturou interpretované pojmy s konkrétní situací, ve které se on sám nachází. V doplnění kasační stížnosti pak rozšířil kasační námitky o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť dle jeho názoru skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu; při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost. Kromě toho stěžovatel namítá, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné v části, kterým mu nebyl udělen azyl podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud v úvodu předesílá, že k důvodům tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu uvedeným v doplnění kasační stížnosti, tedy důvodům dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a dále namítanému nedostatku odůvodnění rozhodnutí správního orgánu spočívajícího v absenci důvodů neudělení humanitárního azylu, nepřihlédl. Tyto důvody vztahující se k obsahu správního rozhodnutí byly uplatněny poprvé až v kasační stížnosti, stěžovatel je neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, dle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nepřihlíží.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti předkládá názor, že krajský soud se neřídil dříve vydaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a svůj odlišný právní názor přitom nijak neodůvodnil, nelze mu dát za pravdu. V rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, na který stěžovatel odkazoval, označil Nejvyšší správní soud odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán zde dostatečným způsobem neuvedl, v čem spatřuje rozdíl mezi ponižujícími podmínkami, resp. zacházením ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o azylu či nelidskými podmínkami ve smyslu téhož ustanovení a krutými podmínkami, které podle něj panují ve věznicích v domovském státu

žadatele o azyl. V projednávané věci naopak správní orgán odůvodnění výroku o nevztažení překážky vycestování věnoval náležitou pozornost, když v samostatných odstavcích (na straně 11 svého rozhodnutí) nejprve vzal v úvahu důvody dle § 91 odst. 1 písm. a) bod 1. a poté i dle bodu 2. stejného ustanovení. Na tomto místě (zcela odlišně od faktického stavu popsaného ve stěžovatelem předkládaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 50/2003 - 89 a jemu předcházejícího řízení před správním orgánem) Ministerstvo vnitra neuvedlo, že shledalo okolnosti mající přímý vztah k pojmům „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ a zmíněná judikatura Evropského soudu pro lidská práva je v tomto případě užita – jak správně dovodil ve svém rozsudku krajský soud – pouze za účelem výkladu těchto pojmů. Správní orgán v dané věci vycházel z výpovědi stěžovatele jako žadatele o udělení azylu, z jím uvedených okolností jeho pobytu v Kazachstánu před odchodem ze země, z posouzení jeho hlavních motivů k tomuto odchodu a z různých aktuálních informačních pramenů (zprávy Ministerstva zahraničí USA, informace Ministerstva zahraničí ČR, informace z databáze České tiskové kanceláře). Odkaz na předchozí pasáže rozhodnutí nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že v dané věci se jednalo o skutkově odlišný případ, neměl krajský soud povinnost řídit se právním názorem vyjádřeným ve stěžovatelem označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, jeho postup a právní úvaha v tomto smyslu jsou správné.

Právními otázkami ohledně posuzování překážky vycestování se Nejvyšší správní soud již zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, v rozsudku ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, v rozsudku ze dne 27. 8. 2004, č. j. 7 Azs 164/2004 - 85, všech publikovaných na www.nssoud.cz, dále v rozsudku ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publikovaném pod č. 409/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publikovaném pod č. 721/2005 Sb. NSS.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu